

HỒI THỨ TÁM MƯỜI HAI

LỖ DUYÊN KIẾP TÌM ĐƯỜNG GIẢI THOÁT

Thạch-Phá-Thiên quay lại nhìn mục đàn bà xấu xa hỏi:

– Phương-Cô chính người đã có con rồi, sao ngày ấy còn sát hại con ta,

Tuy giọng nói của ông rất bình tĩnh nhưng mọi người đều nghe ra trong lòng ông khổ não vô cùng!

Mục đàn bà xấu xa đó chính là Mai-Phương-Cô, mục cười lạt đáp:

– Ta muốn giết ai thì ta giết. Người... làm gì được ta ?

Thạch-Phá-Thiên nói:

– Má má! Má má đã sát hại cậu con Thạch trang chúa và Thạch phu nhân thiệt ư?... tại sao vậy?

Mai-Phương-Cô vẫn cười lạt đáp:

– Ta muốn giết ai ta giết, cần chi phải giải thích.

Mẫn-Nhu từ từ rút thanh trường kiếm ra. Ba nhìn Thạch -Thanh nói:

– Thanh ca! Thanh ca bất tất phải băn khoăn. Tiểu muội không giết được mục thì thôi, Thanh ca không cần ra tay viện trợ. Thanh ca đứng ngoài mà coi, Thạch-Thanh nhả tí cặp lông mày, ra chiều rất đau khổ.

Bạch-Tự Tại bảo Đinh-Bất-Tứ:

– Đinh lão nhi! Chúng ta nói trước cho người hay! Vợ chồng người muốn tử tế thì đứng ngoài, có thế thì chúng ta cũng chỉ đứng bàng quang. Nếu hai người mà ra tay viện trợ đứa con gái bảo bối của các người thì đừng có trách chúng ta. Thạch lão đệ đây mời vợ chồng ta lên núi Hùng-nhĩ này không phải là để xem hội đâu nhé.

Đinh-Bất-tứ thấy đối phương người nhiều liên xúc động tâm linh, đáp:

– Được rồi! Nói lời phải giữ lấy lời. Chúng ta điều không ra tay. Vậy bên các người chỉ có vợ chồng Thạch trng chúa mà bên này chỉ hai mẹ con y. Mỗi bên đều một nam một nữ tỷ đấu với nhau. Còn ai nấy ở ngoài để coi thắng bại mà thôi.

Lão đã cùng Thạch-Phá-Thiên động thủ mấy lần nên lão biết rõ võ công chàng thiếu niên này còn cao hơn vợ chồng Thạch-Thanh nhiều. Mai Phương Cô có chàng trợ lực quyết không đến nỗi thất bại.

Mão-Nhu đưa mắt nhìn Thạch-Phá-Thiên hỏi:

– Này chú em! Chú không muốn cho chúng ta báo thù phải chăng?

Thạch-Phá-Thiên áp ứng:

– Cháu... Thạch phu nhân!... Cháu...

Đột nhiên chàng quì gối xuống nói tiếp:

– Cháu khấu đầu trước Thạch phu nhân. Xin phu nhân đừng sát hại má cháu.

Chàng nói xong đập đầu lạy bình bình.

Mai-Phương-Cô lớn tiếng quát:

– Cầu-Tập-Chủng! Đứng lên đi! Ai mượn mi năn nỉ con tiện nhân đó cho ta?

Mẫn-Nhu chợt động tâm hỏi:

– Tại sao người lại kêu y như vậy? Phải chăng y là con ruột người?... Hay là...Hay là...

Rồi bà quay lại hỏi Thạch Thanh:

– Thanh ca! Chú em này tướng mạo giống Ngọc nhi như đúc. Phải chăng Thanh ca cùng Mai tiểu thư đã sanh ra y?

Bà bảo tính hiền hoà. Tuy gặp trường hợp cừu địch mà lời nói vẫn nhã nhặn.

Thạch-Thanh vội lắc đầu đáp:

– Không phải! Không phải! Làm gì có chuyện đó?

Bạch-Tự-Tại cười ha hả nói:

– Lão đệ đừng cãi nữa! Dĩ nhiên là lão đệ cùng thị đã sinh ra thằng nhỏ này. Nếu không thế thì có lý đầu mù đàn bà kia lại kêu, con là Cầu-Tập-Chủng bao giờ? Đó là vì Mai Cô nương căm hận lão đệ vô cùng!

Mẫn-Nhu khom lưng bỏ thanh kiếm xuống đất, nói:

– Nay các vị ba người đoàn tụ. Tiểu muội...xin đi đây.

Bà nói xong trở gót từ từ cất bước.

Thạch-Thanh trong lòng nóng nảy nắm lấy tay vợ lớn tiếng:

– Nhu muội nếu nhu muội đem lòng ngờ vực cho ta thì ta hãy giết chết con tiện nhân này đi, để chứng minh tấm lòng ngay thẳng của ta.

Mẫn-Nhu nhăn nhó cười nói:

– Chú nhỏ này chẳng những giống hệt Ngọc nhi mà lại giống Thanh ca nữa.

Thạch-Thanh chống kiếm bước ra vung tay trái một cái nhằm Mai-Phương-Cô đâm tới.

Ngờ đâu Mai-Phương-Cô lại không né tránh, uốn ngực ra đón lấy. Ai cũng thấy nhát kiếm này sẽ đâm thủng ngực muội.

Thạch-Phá-Thiên giơ ngón tay ra búng nghe choang một tiếng. Thanh trường kiếm của Thạch-Thanh bị gãy làm hai đoạn.

Mai-Phương-Cô nở một nụ cười thâm hời:

– Thạch-Thanh, phải chăng ngươi nhất định giết ta mà không hối hận.

Thạch-Thanh đáp:

– Đúng thế! Phương-Cô! Ta lại nói rõ với ngươi một lần nữa là trên thế gian này trong lòng ta chỉ có một mình Mẫn-Nhu mà thôi. Cả đời Thạch-Thanh này chưa từng có một người đàn bà thứ hai nào. Nếu ngươi còn đem

dạ thương yêu ta, tức là người hại ta đó. Câu này dạ thương yêu ta, tức là người hại ta đó. Câu này ta đã nói với người hai mươi năm về trước, thì giờ ta vẫn giữ mấy câu đó. Nói tới đây, thanh âm chuyển sang hoà hoãn, ông nói tiếp:

– Phương-Cò! Con người đã khôn lớn rồi. Chú nhỏ này lòng dạ thẳng ngay, võ công trác tuyệt. Chỉ trong mấy năm là thanh danh y lừng lẫy giang hồ, thành một nhân vật thủ lĩnh trong võ lâm. Vỡ gia gia y là ai? Sao người không nói rõ cho y biết?

Thạch-Phá-Thiên hỏi xen vào:

– Phải đấy má má ơi! gia gia hài nhi là ai? Hài nhi họ tên gì? Má má nói cho hài nhi hay. Tại sao má má cứ gọi hài nhi là Cầu-Tạp-Chủng?

Mai-Phương-Cô nở một nụ cười thâm nói:

– Gia gia người là ai thì khắp thiên hạ chỉ có mình ta biết mà thôi.

Mụ quay sang bảo Thạch-Thanh:

– Thạch-Thanh! Ta biết trong lòng người chỉ có một mình Mẫn — Nhu nên đã tự huỷ dung mạo ngay từ ngày ấy: Cũng vì lẽ đó không muốn để bộ mặt xinh đẹp làm chi.

Thạch-Thanh lẩm bẩm:

– Người tự huỷ dung mạo ư? Sao lại khô cần như vậy?

Lời nói của Thạch-Thanh lọt vào tai Mai-Phương-Cô Mụ nhắc lại:

– Sao lại làm khổ thân ? Sao lại làm khổ thân? Ngày ấy người ao dung mạo ta với Mẫn Nhu, ai hơn?

Thạch-Thanh nắm tay vợ, ngần ngừ một lúc rồi đáp:

– Hai mươi năm trước, kể những người mỹ nữ nổi danh trong võ lâm thì nội nhân ta tuy không đến nỗi xấu xa, nhưng cũng không bằng người được.

Mai-Phương-Cô tủm tủm cười, hắng giọng một tiếng.

Đinh-Bất-Tứ nói xen vào:

– Đúng thế! Gã tiểu tử Thạch-Thanh kia! Người thật là ngu ngốc. Người đã biết Phương-Cô dung mạo xinh đẹp không ai bì kịp, mà người lại không yêu y?

Thạch-Thanh không trả lời. Ông nắm chặt tay phu nhân hơn, tựa hồ bà tức giận trong lòng, rồi lại bỏ đi...

Mai-Phương-Cô lại hỏi:

– Ngày trước so võ công giữa ta và Mẫn-Nhu, ai cao ai thấp?

Thạch-Thanh đáp:

– Người có môn võ công gia truyền là “Mai-Hoa-Quyên”, lại kiêm học được nhiều thứ võ công cổ quái ly kỳ...

Đinh-Bất-Tứ tức mình ngắt lời:

– Sao lại cổ quái ly kỳ? Đó là những công phu mà Đinh Tứ gia nhà người rất lấy làm đắc ý. Người là kẻ kiến thức hẹp hòi, nên không biết mà thôi. Con người ta đã thấy ít thì cái gì cũng cho là cổ quái, ly kỳ.

Thạch-Thanh nói:

– Đúng thế! Võ công người kiêm thông cả nhà họ Đinh, họ Mai, Nhất là những môn sở trường lại càng hiếm thấy ở đời. Ngày ấy nội nhân ta chưa học được chan truyền về kiếm thuật của chùa Thượng-Thanh, dĩ nhiên nàng còn sút hơn người một bậc.

Mai-Phương-Cô lại hỏi:

– Sau hết, về đường văn học, giữa ta và Mẫn-nhu ai hơn ?

– Sau hết, về đường văn học, giữa ta và Mẫn-Nhu ai hơn?

Thạch-Thanh đáp:

– Người đã biết làm thơ làm từ. Vợ chồng ta ví với người thế nào được?

Thạch-Phá-Thiên trong lòng rất lấy làm kỳ. Chàng tự hỏi:

– Nếu vậy thì má má ta về văn tài cũng như về võ công chẳng thứ gì không hay không giỏi, thế mà tại sao người không dạy ta?

Mai-Phương-Cô cười lạt nói:

– Ngoài ra, về nghề kim chỉ thêu thùa, nấu nướng, ta không bằng cô em nhà họ Mẫn được.

Thạch-Thanh vẫn lắc đầu đáp:

– Nội nhân ta không hiểu thêu thùa may vá. Cả về nấu nướng cũng không lành nghề thì bằng người là sành sỏi trăm đường thế nào được?

Mai-Phương-Cô lớn tiếng hỏi:

– Vậy thì sao hể người thấy mặt ta là thuở chung vẫn lạnh như băng, chẳng vui vẻ chút nào cả? là nghĩa làm sao?...

Mụ nói đến đây giọng nói run lên, ra chiều khích động vô cùng.

Thạch-Thanh thủng thẳng đáp:

– Mai cô nương! Ta cũng không biết nữa. Bất luận về môn gì, cô nương cũng hay hơn Mẫn-Nhu. Chẳng những cô nương Mẫn-Nhu mà thôi.Ta ở chung với cô nương cũng tự thẹn mình kém cỏi, không xứng đáng chút nào.

Mai-Phương-cô ngơ ngẩn xuất thần một lúc, bỗng mụ la lên một tiếng rồi chạy vào trong phòng căn nhà tranh.

Ai-Văn-Hình cùng Đinh-Bất-Tứ cũng chạy vào theo.

Mẫn-Nhu tựa đầu vào ngực Thạch-Thanh. Bà cất giọng ôn hoà nói:

– Đại ca!Mai cô nương là người số mạng cực kỳ đau khổ. Tuy y đã giết con tiểu muội, nhưng tiểu muội so với y còn sung sướng hơn nhiều. Tiểu muội biết rõ trong lòng đại ca lúc nào cũng chỉ có một mình tiểu muội. Chúng ta đi thôi! Mối thù này không cần trả nữa.

Thạch-Thanh hỏi lại:

– Không báo thù nữa ư?

Mẫn-Nhu đáp:

– Dù có giết Mai cô nương thì Kiên nhi của chúng ta cũng không thể sống lại được.

Bồng nghe tiếng Đinh-Bất-Tư la hoảng:

– Phương nhi! Sao ngươi lại liều mình như vậy? Ta quyết cùng gã họ Thạch liều mạng!

Bọn Thạch-Thanh đều giật mình kinh hãi. Bồng thấy Mai-Văn-Hình ôm người Phương-Cô ở trong phòng chạy ra. Tay do bên trái Phương-Cô trễ xuống để lộ làn da trắng ngọc. Trên cánh tay mù vẫn còn chấm hồng. Đó là dấu vết “Thủ-Cung-Sa”¹ của người xử nữ.

Mai-Văn-Hình thét lên:

– Phương-Cô giữ mình băng thanh ngọc khiết, Đến nay y vẫn còn là người xử nữ. Vỡ thì gã Cầu-Tập-Chủng kia không phải do y sinh ra.

Mọi người hướng mắt nhìn Thạch-Phá-Thiên. Trong lòng ai nấy đều nghi hoặc, tự hỏi:

– Mai-Phương-Cô còn là xử nữ thì dĩ nhiên y không phải là mẫu thân Thạch-Phá-Thiên. Vỡ mẫu thân chàng là ai? Phụ thân chàng là ai? Tại sao Mai-Phương-Cô lại tự nhận là mẫu thân chàng?

Thạch-Thanh cùng Mẫn-Nhu bụng bảo dạ:

– Chẳng lẽ ngày đó Phương-Cô cướp Kiên nhi đem đi mà không sát hại? Sau y có đưa đến xác chết một đứa nhỏ, nhưng mặt mũi máu thịt bấy nầy, không còn nhận diện được nữa. Tại sao y lại kêu chú nhỏ kia là Cầu-Tập-Chủng? Tại sao gã giống Ngọac như đúc.

Thạch-Phá-Thiên rất đỗi hoang mang. Chàng hỏi luôn mấy câu:

– Gia gia hài nhi là ai? Má má hài nhi là ai? Hài nhi là ai?

---

(1) Ngày xưa người ta nuôi tắc kè cho nó ăn hết bảy cân than se rồi đem chấm vào người con gái. Vết đỏ suốt đời không bao giờ mất. Trừ phi người đó cùng phòng với đàn ông thì dấu vết này mới bị xóa nhoà (theo lời chú trong thư)

Mai-Phương-Cô đã tự vẫn chết rồi. Bao nhiêu nghĩ vấn chẳng còn ai tìm được đáp án.

Hốt

<http://hello.to/kimdung>

<http://come.to/kimdung>